

De CNT, die er steeds prat op ging het "werkelijke Catalaansche volk" en daarmee het werkelijke "anti-fascisme" te vertegenwoordigen, erkent hier dus zelf haar machteloosheid. Wanneer het "Spaansche anti-fascisme" stuurt en richting heeft verloren, wil dat slechts zeggen, dat de CNT niet meer in staat is deze te geven, en zoo buiten staat is gebleken de taak, die hij op zich had willen nemen, te volbrengen.

"Men wil de toekomst van Spanje, de toekomst van het proletariaat, dat zijn bloed in de strijd vergiet, men wil hem versjacheren, versjacheren, tezamen met de internationale democratie en het internationale fascisme. Maar het proletariaat is niet in de strijd getrokken voor de verdediging van een vervalschte democratische republiek, maar voor de zege van de revolutie, voor een nieuw leven, voor de morele en economische omvorming van het land. De contra-revolutie echter wilde de opmarsch van de massa's niet langer dulden, die zich tot de strijd gereed hielden en op de straat gingen, alleen op zichzelf, maar niet op zekere machten vertrouwend, die niets anders willen dan een terugkeer naar het verleden. Hier ligt de sleutel voor het begrijpen van de gebeurtenissen in Barcelona, de hoofdstad van het revolutionaire Spaansche proletariaat." (zelfde art.)

En wie heeft meegeholpen de opmarsch van de massa's te stuiten en de contra-revolutie in het zadel te helpen? De CNT!

Maar ook nu, nu de houding die de CNT tot dusverre innam tot zoo'n volslagen fiasco heeft geleid, kan zij niet op de éénmaal ingeslagen weg terugkeren. Heel haar organisatorisch apparaat is nu eenmaal ingesteld op de poging om het economisch leven door middel van de vakverenigingen te beheeren, en kan daar ook niet van loslaten, omdat het daarmee zijn eigen doodvonnis zou onderteekenen. Vandaar dan ook, dat ook nu nog de CNT de leuze aanheft, die reeds zoo duidelijk zijn onbruikbaarheid voor de revolutie heeft bewezen:

"Nu meer dan ooit: V E R B O N D CNT - UGT. Nu meer dan ooit: ARBEIDERS VAN SPANJE, VEREENIGT U!" (zelfde artikel)

Ja, vereenigt u, maar niet in CNT-UGT, dat is in het bondgenootschap met de contra-revolutie!

Het anarcho-syndicalisme heeft gefaald.

(laatste zin van noot (2) op blz. 13: En zelf laat zij de 400 (en meer) man fascistische Guardia Civil, die door de arbeiders zijn gevangen genomen, vrij!)

Verantwoording ontvangen bijdragen:

Niel 1, 23, Th. 20, St. 5, v.d.Z. 5, G.M. 5, W.W. 5, G.H. 7, H.G. 7, H.W. 50, E.W.L. 25, Bl. 5, allen te A. Belg. 4 fr., Antw. 10 fr. H.R.Br. te A. 1, 25 fr L.S. te A. 25 ct., N.N. te A. 2, -, B.S. 5 ct., M.D. 10, Fl. 25, Elf 25, Glanbrug 2, 25, E.v.L. te N.S. 40, Kr. 10, Sch. te A. 10, J. te A. 10, T.Pl. 10, J.Br. 10, J. de Br. 12, M. 10, S.N. 5, T.P. 10, P.H. 20, S.N. 10, J.R. 5, W.G.B. 10, A.Br. 5, v.d. H. 5, H.P. 7.

Voor Buitenland. dienst: v.d.Z. te H. O. 35, B. 2, 50.

P. I. C.

PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens diepere ontwijking van het productiesysteem hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten wekken de arbeiders in den strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen; om VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van internationale

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspartijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Tiende Jaargang No.: 11.
Juli 1937
No.: 1.

WAPENGEWELD EN LEGERLEIDING

NEDERLAAG. Barcelona, 3 Mei, '37. De wereldpers brengt berichten, dat de anarchisten tegen de volksfrontregering in opstand zijn gekomen. Stakingen en schietpartijen in de voorsteden. "Het Volk" spreekt van elementen uit de onderwereld, die de jonge, democratische republiek in gevaar brengen. Maar wie de pers gedurende de afgelopen maanden heeft gevolgd, en weet, wat bij dergelijke konflikten te koop is, weet beter. De buitenlandse informatiedienst van CNT en FAI had er reeds lang op gewezen, welke strijd zich ACHTER het front voltrok. Bij de opstand der generaals waren de Spaanse massa's te hoop gelopen, hadden zich bewapend, en de Franco-troepen uit de belangrijkste gebieden weggeslagen. Dit was niet het werk der volksfrontregering, maar van de zelf-activiteit der brede massa. Zodoende zette in Katalonië meteen de strijd om de onteigening der kapitalisten in.

De daarop volgende periode laat een voortdurende strijd achter het front zien, waarbij de centrale regeringsmacht stap voor stap haar macht zoekt te herstellen en verder te bevestigen, om het kapitalisme in de vorm der "demokratiese" republiek te redden. Ze ontbindt de arbeiders-komités nu hier, dan daar, anarchisten worden gearresteerd of door de volksfrontpartijen verraderlik vermoord, de arbeidersmilities worden bij de centrale regeringsmacht ingelijfd. Daarmee werden ze tot organen der kontra-revolutie, terwijl ze organen der revolutie wilden zijn. Tenslotte maakt de volksfrontregering zich tot een beslissende slag tegen de arbeiders gereed. Ze zendt een generaal naar Katalonië, die met de uitsluitende regeringsmacht belast is, waarmee automatisches aan alle zelfstandige aktiviteit der massa een einde moet komen. Maar grote delen der arbeidersklasse begrijpen, waar het feitelijk om gaat, en ze beantwoorden de provocatie der regering met een grote stakingsbeweging, terwijl de aanval der regering om de arbeiders te ontwapenen met verzet wordt beantwoord. De CNT en FAI splitsen. De arbeiders voeren de strijd, maar de besturen roepen hen op de staking op te heffen en het gewapend verzet te staken. (Zie Informationsdienst CNT-FAI van 10 Mei '37 No 44).

Zo gaan die dingen. De arbeidersklasse in Katalonië heeft voorlopig de nederlaag geleden. Is er reden, daarover mistroostig te zijn? Neen. Het was niet anders te verwachten. Nu het bedrijfsleven der wereld tot één groot geheel is geworden, kan een proletarische revolutie zich alleen blijvend handhaven als WERELDREVOLUTIE en iedere opstand en revolutionaire beweging der massa is een schakel in dit proces. Het verzet der arbeiders in Katalonië tegen de pogingen om hun zelfstandige machtspositie op te heffen, is niet anders dan een vlammend waarschuwingsteken voor de kapitalistische klasse en de volksfrontregeringen, dat de zelfstandige klassemacht der arbeiders zich onweerstaanbaar gaat baanbreken. Als dit in een zwak-proletarisch land als Spanje reeds het geval is, dan is deze dreiging in de hoog-industriële landen groter.

De zwakte van de arbeidersklasse in Spanje is in wezen KLASSEMACHT. dezelfde als die in geheel Europa en Amerika. De werkelijke macht der kapitalisten berust op hun beheersing der bedrijven, terwijl ze in de staat een ontzaglijk machtsapparaat hebben opgebouwd tegenover de arbeiders. Het is één reusachtig blok. De arbeiders kunnen tegenwoordig met hun partijen en vakverenigingen daar niets tegen beginnen. Wat ze nodig hebben, is één ongedeelde machtsformatie, die op de grondslag van de bedrijven rust. De partijen en vakverenigingen staan deze eenheid in de weg. Maar de noodzaak van het praktische leven is machtiger. In Spanje, Frankrijk, België, Nederland, Engeland, Amerika en Polen kan men vaststellen, dat de "wilde staking" steeds meer "inburgert". Het betekent, dat een nieuwe maatschappelijke kracht zich begint te ontwikkelen, die de direkte uitdrukking van de Klassekracht der arbeiders is.

Dit zelfstandig optreden der arbeiders is nog maar heel zwak. Het is nog pas een eerste begin. Nog steeds proberen de arbeiders de vakverenigingen voor hun aksies te spannen, wat alleen maar de nederlaag leidt. Want om tegen de enorme macht der bezitters te kunnen strijden, zijn grote massabewegingen nodig. Het heeft dus in de tegenwoordige tijd geen zin meer, een paar bedrijven stop te zetten, zij het dan als "wilde" of als "tamme" beweging, om het kapitaal tot concessies te dwingen. Dat komt, omdat de betekenis van het stakingswapen in de tegenwoordige tijd heel anders is dan vroeger. Toen er nog vele kleine ondernemers waren, kon een staking het bankroet van een onderneming betekenen. De staking was toen een economisch wapen van de arbeiders. Maar dat is nu heel anders. Men denke aan de autobusstaking in Londen gedurende de maand Mei. Het hele busverkeer in de miljoenenstad was platgelegd, maar de ondernemers hadden er nauwelijks financieel nadeel van, want de reizigers gingen nu met de ondergrondse, met de tram of met taksies, die allemaal in handen van de zelfde aandeelhouders zijn. Trouwens, het hele "nationale kapitaal" is in Engeland in enkele families gekoncentreerd. Dit geldt ook voor Holland, Duitsland en Frankrijk. We herinneren ons allemaal de geweldige propaganda, die gevoerd werd tegen de "200 millionnaires", die het hele franse bedrijfsleven in handen hebben. Dat betekent, dat de kapitalisten door het economische stakingswapen niet ernstig meer worden bedreigd. Het kan voor hen alleen betekenen, dat ze op een bepaalde tak van bedrijf minder winst maken, maar omdat ze het hele bedrijfsleven in handen hebben, maakt dat voor hen niet zo heel veel uit.

De betekenis van de massastaking ligt dan ook niet daarin, dat ze de ondernemers financieel nadeel berokkent, maar hierin, dat geen staking gevoerd kan worden als een los samenhangende troep. De stakers moeten vergaderen, een eigen strijdleiding vormen, ze moeten stuk voor stuk zelf iedere dag actief deelnemen aan het doorvoeren van de genomen besluiten, ze moeten een eigen pers uitgeven, waarin ze de hele houding van de kapitalistische klasse aan kritiek onderwerpen, ze moeten samen trachten steeds groter groepen arbeiders in de strijd te betrekken. Met andere woorden een massastaking ontpleit een geweldig organisatievermogen in die strijdende massa. Met de massabeweging ontstaat een nieuwe maatschappelijke kracht, die zich volgens eigen innerlijke wetmatigheid ontwikkelt. Hoe hechter deze zelforganisatie verloopt des te groter is de nieuwe kracht. Van daar dat de kapitalistische klasse dan vraagt: "Wie schrijft hier eigenlijk de wetten voor, wij of 't plebs?" Daarom ligt de betekenis van de massastaking niet in de eerste plaats op het terrein van het stagneren der winstvorming, maar daarin, dat de eigenwettelijkheid der massabeweging het kapitalistische stelsel IN BEGINSEL volkomen aantast. Voor zo ver de vakbeweging nog stakingsstrijd voert, berust deze nog op de verouderde opvatting, dat de staking ondernemers kan ruïneren. Daarom gaat ze er soms nog wel eens toe over hier of daar een staking te proklameren. Maar tegelijk is ze er op gericht, het konflikt zo veel mogelijk in te dammen en het zo spoedig mogelijk op het dode spoor van de overeenkomst te leiden. Dat wil zeggen: ze kan geen maatschappelijke macht tegen de bezittende klasse ontwikkelen. Daarom zal de praktijk van het leven de massa willens of onwillens dwingen, verzetbewegingen EN HUN UITBREIDING zelf ter hand te nemen. Daarin miseren de arbeiders niet alleen de strijd, maar de strijd organiseert tegelijk de arbeiders. Niet door dat ze "lid" worden van deze of gene organisatie, maar doordat ze als BEDRIJFSEENHEDEN samen optreden. De stakingsgolven in Frankrijk, België en Amerika, met of zonder bedrijfsbezetting, lieten duidelijk zien hoe de arbeiders op de grondslag van hun bedrijf hun eenheid vonden. Hier vielen de verschillen tussen socialist, anarchist, communist, katholiek of wat ook, weg. De arbeiders traden als klasseeenheid op. Het vraagstuk van de komende tijd is daarom, dat de arbeiders in hun strijd deze niet alleen uitbreiden, maar bovendien de verbinding van bedrijf tot bedrijf tot bedrijf weten te leggen. Dat wil zeggen, dat ze zich als strijd eenheid organiseren door middel van komités van aksie en arbeidersraden. Dit is de organisatie der massa niet in partijen of vakverenigingen, maar als KLASSE.

Dit is de nieuwe ontwikkelingslijn, die ingezet is. Het is een ontzaglijk moeilijke strijd, waarbij de arbeiders in hun strijd tegen de kapitaalsmachten en tegen hun oude organisaties hun eigen lot in handen nemen. De strijd breekt telkens af uit een tekort aanklasesamenhorigheid, waardoor de nieuwe maatschappelijke kracht nog niet groot genoeg is. Maar omdat het toch de enige mogelijkheid is, om macht te ontwikkelen, ontstaat ten slotte toch als "natuurlijke maatschappelijke opvatting, de vaste overtuiging, dat iedere macht, die niet aan de arbeiders zelf ontspringt, naar een nederlaag voert, naar een heerschen over de arbeiders. De strijd van 3 tot 6 Mei in Barcelona voor de verdediging van de zelfstandige klasseorganen van de arbeiders is niet anders dan een episode in dit proces.

Ondertussen zien vele arbeiders, vooral in de anarchistiese beweging, de oorzaak van de nederlaag in het gebruik van wapengeweld door de arbeiders.

De spaanse arbeidersklasse heeft zich volgens hen op een terrein laten lokken, waar ze noodzakelijk veel zwakker is dan de kapitalisten. Deze toch hebben hun militaire deskundigen, die het moorden als beroep hebben en in de militaire akademies de meerdervering van honderden jaren hebben opgezogen. Geen wonder, dat de bezittende klasse terstond probeert, de strijd naar dit terrein te verleggen. Maar deze arbeiders wijzen de gewapende verdediging in de klassesrijd niet alleen af met het oog op de slechte krijgskansen. Hun belangrijkste argument er tegen is, dat een dergelijke strijd naar hun mening alleen door 'n straf ge-centraliseerd leger te voeren is, onder leiding van een generale staf, die het hele politieke en economische leven onder haar diktatuur stelt. De gewapende verdediging van de revolutie zou daarmee juist tot het tegendeel voeren, van wat ze beoogt. Vandaar dat een inzonder in het Minnummer van "De Wapens Neer" de oude vraag opwerpt: "IS DE GEWAPENDE STRIJD EEN BRUIKBAAR MIDDEL IN DE BEVRIJTINGSSTRIJD DER ARBEIDERS?" Ook in en om "Bevrijding" en andere anarchistiese bladen werd deze vraag gesteld mede naar aanleiding van hetgeen onze groep over de betekenis der spaanse gebeurtenissen heeft geschreven. Nu is het niet de bedoeling om vele beweringen te weerleggen, want al is men daartoe geneigd, zou het toch verwarrend werken. Het gaat er ons niet om op alle slakken Atties zout te leggen, maar wel om het inzicht van onze klas-sogenoten in die kringen zo diepgaand te verhelderen tot ze zeggen: verdomd, jullie hebben gelijk..... en er naar handelen.

Jammer genoeg gaat bedoelde inzonder er niet op in, WAT deze bevrijdingsstrijd feitelijk is, hoe deze zich als historisch proces ontwikkelt. Toch is het onmogelijk de rol van het wapengeweld in de klassesrijd nader te onderzoeken, als men de ontwikkelingslijnen van dit bevrijdingsproces niet blootlegt. Eerst wanneer men 't gedaan heeft, kan men afmeten, in hoeverre het wapengeweld een stuwende of remmende rol kan spelen. De inzonder heeft dat niet gedaan en daerom verdiept zijn artikel ons inzicht niet.

Indedaad is het juist, dat de macht der arbeiders nooit op de macht der wapenen kan berusten. De massastaking is het grote wapen der arbeiders. Maar de betekenis ligt niet in de eerste plaats daarin dat ze het maatschappelijk leven ontvrikt. Het neerleggen van de arbeid heeft in de eerste plaats de functie, DE ORGANISATORIESE SLAGFORMATIE DER KLASSE IN STELLING TE BRENGEN. En we hoeven ons er heus geen illusie van te maken, dat dit zonder wapengeweld zal verlopen. Broekt er een stakingsbeweging uit, zonder dat de arbeiders daarin tot zelfstandige organisatievormen komen, dan is er voor de bezittende klasse voorlopig geen gevaar en kan ze de zaken rustig afwachten zonder er met geweld tegen op te treden. De algemene werkstaking in Engeland in 1927 afgekondigd door de vakbeweging, ontvriktte wel weken lang het hele economische leven, maar werd door de kapitalisten niet met geweld beantwoord, omdat de massa "onbewegelijk" bleef en niet tot zelforganisatie kwam. Deze beweging eindigde dan ook in een grote nederlaag en ging juist aan innerlijke zwakte te gronde.

Met "wilde" bewegingen gaat het niet zo gemakkelijk omdat deze moeten beginnen met zelfstandige klasseorganen te vormen. De heersende klasse verhindert 't samenkomen der arbeiders, verbiedt het gebruik van floetsen, konijgt de "staat van alarm" af en zorgt er vóór alles voor, dat de stakers de beweging niet kunnen uitbreiden.

Met andere woorden: de heersende klasse zorgt er in de eerste plaats voor, dat de arbeiders hun organisatoriese slagformatie niet in stelling kunnen brengen. Onderwerpen de arbeiders zich daaraan, dan is het met de staking gedaan. De mening, dat de massa een leger kan overwinnen alleen al door onbewegelijk te blijven, berust dan ook naar onze overtuiging op het onvoldoende doorzien van de eigenlijke zin der massa-beweging. De massa kan niet onbewegelijk blijven, maar moet met alle middelen proberen de organisatie van haar strijdfront ondanks de terreur toch door te zetten. Die onbewegelijkheid is een kenmerk der oude arbeidersbeweging, waar de stakers beloofd en vriendelijk werden verzocht zich niet op straat te vertonen, niet samen te scholen, geen zelfstandige strijdorganen te vormen. Met deze onbewegelijkheid is nu niets te beginnen. De voorwaarden van de strijd leiden er toe, dat de massa zich in de fabrieken nestelt, om deze als organisatoriese middelpunten van de strijd te benutten en om wapens te verwaardigen (Amerika), hoe primitief ze ook zijn. We herinneren aan de mijnwerkersstakingen van Mei '35 in België, waar de mijnwerkers dynamiet in de mijn brachten, om dit tot explosie te brengen, als de militairen tot de aanval zouden overgaan. Het is toen zover niet gekomen en ook is het er niet toe gekomen, dat de mijnwerkers dynamietpatronen maakten om de militairen daarop te onthalen. Maar een dergelijke verdediging ligt toch wel zeer voor de hand en zal in de toekomst zeker een rol spelen. Natuurlijk weet de mijnwerker ook wel, dat ze niet tegen de militaire macht opgewassen zijn, maar geen strijdende massa kan zich "onbewegelijk" laten noorknallen.

Ondertussen behoren deze bewegingen tot de kleine "schermutselingen". Het wordt reeds anders als het stakingsgebied een heel distrikt of een heel land omvat, zoals de grote Asturiese mijnwerkersstaking in 1934. Dan spant zich terstond een organisatoriese netwerk van de organen der arbeiders over het gebied uit, organen, die zowel de produktie, de distributie als het politieke leven beheersen. De arbeidende massa trekt dan alle maatschappelijke functies tot zich en verjaagt het burgerlijk bestuursapparaat. Het organisatoriese netwerk is de organisatie der arbeiders ALS KLASSE, op de grenslag der bedrijven. Maar omdat de arbeiders alle functies tot zich getrokken hebben, is dat tegelijk DE ORGANISATIE VAN HET MAATSCHAPPELIJK LEVEN. Zo groeit de beheersing van het maatschappelijk leven door de arbeiders zelf uit de voorwaarden van de strijd in de tegenwoordige tijd. Het spreekt echter vanzelf, dat de heersende klasse haar hele machtsapparaat naar het opstandige gebied zendt, om het burgerlijk bestuursapparaat weer in z'n functie te herstellen d.w.z. om de organisatie van het maatschappelijk leven aan de handen der arbeiders te ontwingen. Volgens vele anarchisten kan de massa dit leger overwinnen alleen al door onbewegelijk te blijven. Gelukkig is het strijdbesef der massa beter georiënteerd. De gewapende afweer wordt georganiseerd, als de beschikking over een heel gebied dit mogelijk maakt. Zeer zeker kan de massa ook hier niet met tanks, mitrailleurs en bajonetten alleen de overwinning behalen. Maar de gewapende afweer LEIDT HIER OOK EEN HEEL ANDERE FUNKTIE. Het is de alarmkreet, die tot de solidariteit van de hele klasse gericht is, om door massastakingen in het hele land het bedreigde gebied te hulp te komen door het staatsapparaat te ontvriktten en eigen machtsorganen te ontwikkelen, het gewapend verzet heeft hier de functie van DE UITBREIDING VAN DE STRIJD en als zodanig heeft het een stuwende betekenis in de revolutie.

De opvatting, dat "een geestelijk weerbare klasse geen wapens nodig heeft", berust geheel op een miskenning van de bewegingswetten der massabeweging en van haar dynamies karakter, hoe de ene vorm van verzet in de andere overgaat. Juist het woord "geestelijke weerbaarheid" dient om de dynamiek te versluieren. De gevoelswaarde van dit woord moet een werkelijke ontleding van het groeien en schuiven der krachten vervangen.

Dit betekent natuurlijk niet, dat onze propaganda erop gericht moet zijn, dat de arbeiders bij iedere strijd maar trachten zich van de wapenvoorraden meester te maken. In onze propaganda moeten we ons richten naar de wezenlijke kracht der arbeiders, dat is ALS KLASSE in kollektieve eenheden zelfstandig leren strijden. Dat ze door hun arbeidersraden alle economische en politieke functies zelf uitoefenen. Daaronder vallen ook maatregelen, die voor hele landen gelden en dus centrale, proletarische machtsfuncties vertegenwoordigen. Het is gekoncentreerde klasse-macht. Alle maatschappelijke functies in handen van de arbeiders zelf, dat is de opheffing van de loonarbeid en dat is de wezenlijke inhoud van onze propaganda. Welke rol het wapengeweld in de hoog-kapitalistische landen zal spelen bij de doorvoering van de zelfbeweging der massa, hangt van velerlei omstandigheden af, die nu nog niet geheel zijn af te meten. Als we ons dan ook keren tegen die z.g. geestelijke weerbaarheid, dan is dat, omdat de massa de problemen nooit baas kan met slagwoorden en dat we maar eens juist de grenzen van onze begrippen moeten leren afbakenen.

Revoluties komen niet op bestelling. Geen partij of welke REVOLUTIES. organisatie ook kan ze "ontketenen". Ze ontstaan onder jarenlange druk, onder grote ellende, als de massa geen uitkomst meer ziet, geen hoop op verbetering van de oude toestand meer heeft. Revoluties worden altijd uit de honger en de algemene, sociale nood geboren. Een revolutie is geen "bewust" proces van de massa. De kwestie is, dat het overgrote deel der massa hongert en dat deze massa dan belangrijke "hervormingen" doorvoert, die de sociale verhoudingen zelf geheel omwentelen. De aard van de problemen bepaalt, hoe die revolutie zal verlopen. Spanje is daarvan een uitstekend voorbeeld. De arbeidersbeweging in Spanje was overwegend anarcho-sindikalistisch. Maar de structuur van het land deed die anarcho-sindikalistische beweging maatregelen nemen, die veel meer in de lijn van de sociaal-demokratie, dan in die van een "federatief" communisme liggen. De revolutie in Spanje maakte een groot deel der arbeiders tot linkse sociaal-demokraten, al hebben ze dan geen partijboekje in hun zak. Een revolutie in de hoog-kapitalistische landen verloopt stellig heel anders. Zoer zeker gaan ook hier de massa's "onbewust" de revolutie in. Niet de kommunisten maken de revolutie, maar de revolutie in de hoog-ontwikkelde landen maakt de arbeiders tot radenkommunisten.

Dat wordt bepaald door de problemen, waarvoor de arbeiders staan en door de enorme macht van het kapitaal, die hier veel groter is dan in Spanje of destijds in Rusland. In landen als Frankrijk, België, Engeland, Duitsland is het proletariaat veel talrijker en heeft het een veel grotere dichtheid. De stakingsgolven in Frankrijk, België en Amerika geven een klein idee, welke massa in deze landen in de strijd treedt. Wezenlijk daarbij is, dat ze hun bedrijven als middelpunten van strijd moeten nemen, een netwerk van raden over het land moeten spannen om de strijd te kunnen voeren: daarom maakt de revolutie hier de arbeiders tot radenkommunisten.

Dit wil niet zeggen, dat de opbouw van de arbeidersmacht als automatisch proces verloopt. In een dergelijke toestand zal de bezittende klasse alle macht aan de sociaal-demokraten, stalinisten en vakbonden overdragen, om te trachten de radenbeweging onder haar controle te krijgen, en daarmee het kapitalisme te redden. Er zal beproefd worden een soortgelijke weg te volgen, als de bezittende klasse internationaal nu in Spanje gaat. Onder bescherming van de oude arbeidersbeweging drukt de heersende klasse de zelfstandige machtspositie stuk voor stuk terug, omdat deze de gepatenteerde vertegenwoordiger van de arbeiders moet zijn. Voor zover de arbeiders maatschappelijke functies in productie en distributie tot zich getrokken hebben, drukt deze ze daaruit terug en daarmee krijgt de heersende klasse weer het heft in handen.

Er zijn echter goede gronden om aan te nemen, dat dit niet zonder meer zal lukken. Bracht een eenvoudige loonbeweging in Frankrijk reeds vier miljoen arbeiders op de been, die hun beïnvloeding bezetten, een revolutie betekent, dat de hele arbeidende bevolking "politiek maakt". Daarin worden ook grote groepen van het boambtenom moegesloopt. In België en Frankrijk staakten de bank- en kantoorbeambten ook en zelfs in Engeland gingen 4000 beambten van de Schotse Union Bank in staking, terwijl deze beweging niet voortspreet uit een beweging der bedrijfsarbeiders. Men kan daarom rustig zeggen, dat een revolutie in de hoog-kapitalistische landen door een miljoenenmassa gedragen wordt.

Staking is echter geen revolutie. Het is een eerste slagformatio. De maatschappelijke kringloop der goederenbeweging moet ten slotte voortgaan en daarom moet de massa deze zelf ter hand nemen. Ze nemen de leiding en het beheer van de bedrijven zelf ter hand, ongeacht of dit een fabriek, een kantoor, een bank of welke andere tak van maatschappelijk bedrijfsleven is. Om de maatschappelijke kringloop te verzakoren, moeten de arbeiders alle bedrijven onderling organisatorisch verbinden. De klasse organiseert zich door het bedrijfsleven te organiseren. De arbeiders uit de distributiebestedingen kunnen alleen de distributie organiseren, d.w.z. de maatschappelijke kringloop voor hun deel verzakoren, door alle bedrijven te verbinden en daardoor zichzelf als klasse te organiseren. Met de instorting van de oude staatsmacht vallen tegelijk verschillende "sociale instellingen", die in hun financiering van de oude macht afhankelijk waren, binnen de "financiering" der arbeidersklasse: instellingen van oude van dagen, gezondheidsdienst, onderwijs enz. Als de arbeidersklasse al deze takken van bedrijf niet organiseert, moet ze verbinden, dan is dat niet anders dan haar onmacht om de maatschappelijke kringloop te organiseren, hetgeen betekent, dat ze verslagen wordt.

Het inzetten van de proletarische revolutie is daarom een volledige omwenteling der geldende sociale verhoudingen. De miljoenenmassa kan alleen op het plan treden door deze verhoudingen om te wentelen. Ze kan alleen op het plan treden, door de hele maatschappij politiek en economisch te beheersen. En ze kunnen dat alleen door alle functies zelf door middel van hun raden ter hand te nemen. Tegen zo'n vloedgolf van zelfwerkzaamheid is geen partij opgewassen. Geen partij kan dat. Ook geen "revolutionaire". In een proletarische revolutie worden geen partijprogramma's doorgevoerd, maar organiseren de massa's zich als klasse. Deze vloedgolf van zelforganisatie tracht de bezittende klasse door middel van de oude arbeidersbeweging te doorbreken. Maar juist omdat het hier om ettelijke miljoenen gaat, die in de organisatie van het bedrijfsleven steeds verder geschoven worden, om zich te kunnen handhaven zijn de vooruitzichten van het radencommunisme, lang niet zo ongunstig, als dat op dit ogenblik schijnt.

hangt voor een groot deel af van de toestand, waaruit de revolutie wordt geboren. Een proletarische omwenteling in een hoog-kapitalistisch land blijft niet tot dat land beperkt, de golven der revolutie zetten zich over de grenzen voort, zogoed als de kontra-revolutie zich niet aan grenzen stoort. Direkte militaire interventie is daarom nauwelijks te verwachten. Eerstens omdat de kontra-revolutie daartoe over de benodigde industriegebieden moet beschikken, maar anderzijds, omdat landen, die in een revolutionaire situatie nog niet door het vuur van de revolutie verteerd worden, zich de woelde van een direkte militaire interventie niet kunnen veroorloven. We denken daarbij aan het feit, dat de ongeloe en franse arbeidersklasse destijds de militaire interventie in Rusland onmogelijk hebben gemaakt en aan de nederlaag der italiaanse troepen in Spanje aan het Gualdalajama-front, waar de soldaten in groten getale weigerden te vechten. De internationale bezittende klasse zal daarom trachten de revolutie van binnen uit te vermoorden. Sociaaldemokraten aan de macht. Vestiging van een centrale regering "uit alle lagen der bevolking" Een centrale legermacht in dienst dezer regering zit verder maar naar Spanje.

Het is daarom nodig, dat de arbeiders tegen deze nieuwe macht opgewassen zijn. Tot de voorbereiding behoort tevens, dat de arbeiders het handhaven van de kommunistische orde verzekeren door een gewapende arbeidersweer. Zolang er een "dubbelregering" van arbeidersraden en sociaal-demokraten is, is het absoluut noodzakelijk, dat de arbeiders zich bedrijfsgevijs bewapenen, omdat een betrekkelijk kleine macht van de "socialistische" regering de zelfstandige klasseorganen der arbeiders kan ontbinden. Nu kunnen de anarchistische bladen wel zeggen, dat dit direkt met een algemene werkstaking tegen de regering beantwoord moet worden, dat men dus de "geestelijke weerbaarheid" moet toepassen, maar die socialistische regering is dan ieder dag bezig de arbeiders uit hun maatschappelijke stellingen terug te dringen en men kan nu eenmaal niet ieder dag een algemene staking afdwingen. Bovendien gaat het er om, de organisatie van het bedrijfsleven steeds dieper te bevestigen en niet, om het ieder ogenblik door stakingen plat te leggen. Wanneer de arbeidersklasse de hand op de bedrijven heeft gelegd en met de opbouw van het communisme bezig is, dan is de staking geen strijdmiddel meer. De staking dient om bij de nog onaangetaaste burgerlike maatschappij een eerste samenhing te krijgen, om de organisatie ALS KLASSE mogelijk te maken. Hebben de arbeiders de bedrijven in handen, dan is de burgerlike regeringsmacht zo al niet geheel opgelost, dan toch zeker ten eerste verzwakt en ze moet zich op enkele niet meer samenhingende knooppunten terugtrekken. De burgerlike legers krijgen dan het karakter van gewapende banden, die het maatschappelijk opgroeien trachten te storen en te ontwrichten, zoals de burgerlike legers de zelfstandige bestuurslichamen der arbeiders en komités in Katalonië ontbonden. De arbeiders zijn daar wel maanden lang met hun zelfstandige gewapende afelingen tegen opgetreden, maar ze konden dat niet konsekwent doorzetten, omdat hun eigen organisatie CNT en FAI zelf in de burgerlike regering zaten, tenslotte waren ze zo ver teruggedrukt, dat ze de tarding der regering met de STAKING moesten beantwoorden. Maar dit betekent, dat ze reeds uit de macht gezet waren. Het is daarom een absolute noodzakelijkheid, dat de arbeiders deze gewapende van de gebroken, maar nog niet verslagen bezittende klasse onverbrekelijk uit elkaar jagen en de eigen taak te kunnen volbrengen en de klasse te beschermen.

Een gewapende arbeidersmacht rustende op de grondslag der bedrijven, behoort daarom tot de onontbeerlike organen van de zich organiserende klasse. Het wapengeweld heeft hier een voortstuwende werking in de voortgang der revolutie, al is het ook hier slechts een ondergeschikte kracht in de omwenteling.

Tenslotte moeten we nog een misvatting van vele anarchisten onder het oog zien. Wij bedoelen hun KLASSEOORLOG EN ARBEIDERSMACHT. moning, dat een gewapende verdediging van de revolutie noodzakelijk moet voeren naar een nieuwe overhoerting van de arbeidersklasse, doordat de nieuwe militaire macht de leiding van het gehele maatschappelijke leven aan zich zou trekken ten bate van de oorlogsvoering. De arbeidersraden zouden hun hele macht aan het nieuwe militaire apparaat moeten overdragen.

Deze opvatting is ten onemmale onjuist en berust eveneens op het niet doorzien van de diepeloegende werking van een revolutie in de hoog-kapitalistische landen. Het wezenlike daarbij is, dat de miljoenenmassa de hele maatschappij met een netwerk van arbeidersraden doortrekt en zelf alle maatschappelijke funksies uitoefenen, zodat de wetgevende en uitvoerende macht samenvalt. De maatschappij wordt zo tot een organies geheel verbonden, waarmee vanzelf een centralisatie in het radenorganisme optreedt. Maar deze centralisatie kan alleen optreden als afhankelijk orgaan van de radenorganisatie. Een nieuwe militaire macht van de arbeiders kan daarom ook alleen als afhankelijk orgaan van de arbeidersmacht verschijnen. Een nieuwe legerleiding zou nu wel kunnen proberen de arbeiders aan zich te onderwerpen, door de zelfstandige klasseorganen uit hun funksie te zetten, maar dit zou zich in deze landen direkt als de kontra-revolutie aankondigen. In Spanje, dat proletarische landen roept dit meteen miljoenen arbeiders in het geveer. Hier ligt juist een van de wezenlike verschillen tussen Spanje en de hoog-in-ustriële landen. Bovendien zijn de arbeiders, die de revolutie te verdedigen hebben, ook kinderen van de revolutie. Ze hebben zelf de raden gemaakt, zelf het maatschappelijk leven georganiseerd door zich ALS KLASSE te organiseren en daarvoor alleen het kapitalisme ten val kunnen brengen. Het is daarom minstens genomen zeer twijfelachtig, dat ze aan het om hale brengen der arbeidersraden zouden meewerken. De kwestie ligt juist omgekeerd: hoe beter de arbeiders zich als klasse in de bedrijven aaneensluiten, des te slagvaardiger is hun gewapend klasseorgaan. Alleen als de arbeiders zich laten verleiden, eerst de oorlog te voeren, om dan LATER de omwenteling in de sociale struktuur door te voeren, wordt de opbouw van hun klassemacht ten eerste bemoeilikt. Want ze hebben dan een orgaan opgebouwd, dat de doorvoering van de sociale omwenteling verhindert. Maar dan is de gewapende verdediging niet het graf van de revolutie geworden, want de revolutie heeft dan nog niet geleefd.

Ons standpunt komt dus hierop neer, dat we een oorlog in de zin van "natie" tegen "natie" in het geheel niet aanvaarden. Voor ons bestaat alleen de internationale bevrijdingsstrijd in de zin, dat de arbeiders het hele maatschappelijke leven in handen nemen. Waar ter wereld we daarvan een stukje veroveren, zullen we dat verdedigen tot het uiterste. Het is altijd een strijd tegen het internationale kapitaal.

Onze verdediging betekent niet, dat we met de wapenen alleen denken te overwinnen. In de internationale klassenstrijd blijft het niet anders dan het signaal aan de overige arbeiders der wereld, om ieder in "zijn land" de macht van de kapitalisten te verzwakken, door hun eigen slagformatie in te nemen. Het blijft altijd het signaal voor de uitbreiding van de strijd, voor het toespitsen der klassenconflicten in de andere landen, voor de uitbreiding van de strijd van wereldproletariaat tegen wereldbourgeoisie. Niet de wapenen brengen de uiteindelijke beslissing, maar de internationale samensmelting. De grondvoorwaarde daartoe is, dat de arbeidersklasse niet in het kielzog van de "verlichte" bezittende klasse vaart, maar radikaal de gehele maatschappij omwentelt.

- 0 -

DE PRAKTIJK SPREEKT.....

In de voorlaatste persdienst publiceerden we een artikel van iemand uit onze groep, die sedert 9 maanden in Spanje meevocht. Tans zijn we wederom in het bezit gekomen van een brief, die 22 Mei werd geschreven en 8 Juni door ons werd ontvangen. Ter nadere oriëntering laten we dit schrijven in z'n geheel volgen.

De berichten over de gebeurtenissen te Barcelona in de eerste week van Mei gelezen hebbende, moet ge u wel zeer ongerust gemaakt hebben over mijn lot. Laat ik u hierbij aan meteen gerust stellen... De noodlottige broedermoord, die zijn oorzaak vond in een provocatie van bepaalde elementen in de regering (waarover straks), is gelukkig beperkt gebleven tot Barcelona en enkele andere steden van Catalonië; aan het front hebben wij het hoofd koel gehouden en er is hier van ook niets onregelmatigs voorgevallen. Grote gevaren bedreigen de revolutie. Laat ik, omdat in het buitenland vele van de waarheid onthult geruchten circuleren, een korte verklaring geven van het gebeurde:

de vertegenwoordigers van de kleinburgerlijke en anti-revolutionaire sectoren in de Catalaansche regering, zien met lede ogen de grote invloed van een revolutionaire arbeidersorganisatie als de CNT op de gang van zaken. Deze invloed te breken, is wat zij beoogden en, jammer genoeg, zij zijn daarin ten dele ook reeds geslaagd. Bepaalde elementen in het ministerie van openbare veiligheid gaven de Guardia Civil en Asalto in Barcelona, Tarragona, etc., de opdracht, de Telefooncentrale te bezetten. Deze bezetting, die natuurlijk de arbeiders in de betreffende plaatsen onmiddellijk te hoop deed lopen, en die men niet anders dan met provocatie kan bestempelen (later is gebleken, dat deze provocatie paste in het raam van een van te voren nauwkeurig uitgewerkt plan, een plan van de contrarevolutie tegen de revolutionaire arbeidersklasse), deze bezetting dan, was de onmiddellijke aanleiding tot de onlusten, die zoveel kostbaar proletarisch bloed hebben doen vloeien. Hoewel van den beginne af door de CNT en UGT al het mogelijke is gedaan om gewapende botsingen te voorkomen, het provocerende gedrag van de vele der z.g. "ordebewaarders", die er op eigen houtje toe overgingen arbeiders te ontwapenen, de lidmaatschapboekjes van de vakvereniging die ze van de arbeiders opeisten te verscheuren,

dit alles dan, had tot gevolg, dat barricaden werden opgeworpen, de arbeiders de strijd aanboden tegen de guardias, kortom, dat zich een bloedige strijd in de straten van Barcelona ging ontwikkelen, die eindigde met een balans van honderden doden en drie-, viertal zoveel gewonden. Jammer genoeg hebben ook arbeiders onderling gevechten en gedood. Zoals het in dergelijke ogenblikken gaat: de meest onmogelijke geruchten deden de ronde. Zo hoorde men zeggen, dat de FAI tezamen met de POUM de Telefónica had bezet. Anderen weer beweerden, dat het een opstand betrof van de POUM met de Estat Català tezamen. Enfin, de valse geruchten waren even talrijk als de slachtoffers die er vielen. Laat ik volstaan met te zeggen, dat het niet de revolutionaire arbeiders van Catalonië zijn geweest, die deze betreurenswaardige gebeurtenissen veroorzaakt hebben. Een gemene leugen is het, dat de anarchisten te Barcelona naar de wapens gegrepen hebben om de regering omver te werpen. Een andere leugen is het, dat het een opstand was tegen de "wettige regering" van Catalonië. Niets van dit alles. De arbeiders zijn het slachtoffer geworden van contrarevolutionaire provocateurs, die in de regering rijkelijk vertegenwoordigd waren en zijn. In vele gevallen hebben de arbeiders met het goede recht van zelfverdediging naar de wapens gegrepen, om hun rechten, hun organisatie, de gebouwen van hun syndicaten te verdedigen. Als in de tijden der dictatuur heeft de reactie, die zich zelf nu "anti-fascistisch" noemt, de vervolging ingezet tegen het revolutionaire proletariaat, vooral tegen de arbeiders van CNT-FAI. Ongestraft worden de mannen der revolutionaire organisaties gevangen gezet en gehouden, en op geheimzinnige wijze vermoord; men doet invallen in de gebouwen van de revolutionaire vakverenigingen en neemt het daar aanwezige materiaal in beslag, enz., enz. (Ik kan niet te uitvoerig zijn, met het oog op de censuur). Wat was het doel der provocatie? Laten wij de feiten spreken: Enige uren voor het uitbreken der onlusten zetten Engelse en Franse oorlogsschepen koers naar de haven van Barcelona. Toen de orde in Barcelona reeds zo goed als hersteld was, doordat de CNT en de UGT opgeroepen hadden de broederstrijd te staken, en de arbeiders zich verzoend hadden, stuurde de Valencia-regering enige duizenden gewapende guardias naar Barcelona om de "orde te herstellen". Een nieuwe commissaris van politietroepen, belast met de handhaving der orde in Barcelona, wordt door Valencia benoemd. Generaal Pozas wordt door Valencia benoemd tot "reorganisator van de milities aan het Aragónfront". Nieuwe aanslagen tegen de onafhankelijkheid van het revolutionaire Catalonië, waarde arbeiders tot nu toe de hegemonie (heerschappij) hadden. Kort en goed: de provocatie beantwoordde aan een nauwkeurig van tevoren uitgewerkt plan, een plan, dat toegeschreven moet worden aan de z.g. "antifascistische" bourgeoisie en kleinbourgeoisie, die voortgoed de arbeiders en met de proletarische revolutie wil afrekenen. Kunstmatig onlusten verwekken in Catalonië (wat gezien de geladen atmosfeer, niet zo moeilijk is), van de ontstane onlusten gebruik maken om een militaire dictatuur in te stellen en de hulp van Frankrijk en Engeland inroepen om de "orde" te herstellen (Frankrijk en Engeland sturen oorlogsschepen om "hun onderdanen te beschermen"). Ontwapening van de arbeiders en vorming van een nieuwe regering in overleg met beide bovengenoemde staten. Definitieve afrekening met de arbeidersorganisaties en wapenstilstand met Frankrijk en Mol, met Duitsland en Italië. Ziedaar het plan van de "antifascistische" bourgeoisie, een plan, dat dankzij de waakzaamheid en het overleg der arbeidersklasse van Catalonië gedeeltelijk mislukt is. Ik zeg: gedeeltelijk, omdat door verschillende omstandigheden de antifascistische bourgeoisie successen behaald heeft. Dankzij de opportunisten, die het proletariaat

verraden en misleiden. Wat de reactie bereikt heeft: gedeeltelijke ontwapening der Catalaansche arbeiders, concentratie van een sterke, goed gewapende politiemacht in Catalonië, toegeweid aan de belangen van de "antifascistische" republikeinsche bourgeoisie en kleinbourgeoisie. Dit wat Catalonië betreft. Ge weet verder reeds, dat er een nieuwe regering te Valencia gevormd is, een regering, waarvan de beide grote arbeidersorganisaties ~~ONS~~ UGT uitgesloten zijn. Een nieuwe overwinning der reactie, zoals te verwachten was. Een regering, zoals de kapitalisten van Frankrijk en Engeland hem wensen. Een regering, die de belangenvertegenwoordiging van de "antifascistische" bourgeoisie en kleinbourgeoisie is. Een regering, die liever de overwinning van het fascisme zal dulden, dan de eventuele overwinning der proletarische revolutie. Zonder het revolutionaire proletariaat is het fascisme niet te verslaan. Wat men dan ook verwachten moet, dat is een wapenstilstand tussen de Valenciaregering die de belangen van de republikeinsche bourgeoisie en die van de Franse en Engelse bourgeoisie verdedigt, met de fascistische Salamanca-regering met Duitsland en Italië. Een "eenheidsfront" van het fascistische bourmoeratische kapitalisme, van de fascistische en republikeinsche bourgeoisie en kleinbourgeoisie tegen de revolutionaire Spaanse arbeidersklasse. Tegen elke poging van die klasse om het verloren terrein terug te winnen, of misschien wel, de macht, de politieke en economische macht voor zich te veroveren. Het Spaanse proletariaat is hiermede in het defensief gedrongen. Zeer sombere perspectieven tuiken aan de horizon op, zeer sombere perspectieven voor de Spaanse en de internationale arbeidersklasse, welke laatste nog steeds niet in staat blijkt zich van de in de laatste vier jaar geleden nederlagen te herstellen en tot het offensief over te gaan.

P.S.: Een van de producten van het ministerie van justitie der nieuwe regering van Valencia is een project tot het invoeren van de "vrijheid van godsdienst" in de Spaanse republiek. Dat was wel juist wat ons nu nog ontbrak; de intocht van de pastoors, van de monniken en nonnen. In deze regering zitten twee ministers van de communistische partij.

- 0 -

Verantwoording vrijwillige bijdragen:

Correctie vorige verantwoording: H.G. te A. 25 F.Z. 10 Rotterdam f 1.80 Fr. Br. te A. 20

Nieuwe verantwoording: Bl. te A. 5 J.B. 50 D.d'A. 20 L.H. 15 T.M. 15 v.Z. 10 P. 10 Sn. 10 A. 25 Th. 25 W.W. 5 v.d.L. 5 J.M. 80 H.W. 50 D.d'A. 17 J.M. 45 F.Z. 10 Nieuwe Niedorp f 1.50 M.D. 10 v.L. 25 R.L.W. 35 v.D. te L. 45 Rotterdam f 1.50 Z. 10 L.S. 5 G.N. te dH. f 1.87 G.M. 5 J.S. 10 F.B. 15 v.d.H. 10 Br. 10 Sl. 10 Br. 4 A. 35 J. 10 Sch. 8 J.M. 20 B.B. 10 B.I. 4 (allen te A) Klasbatalo: diversen: 35, 30, 40, 50 S.N. 10

P. I. C.

PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTCENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!

Tiende Jaargang Nr.12.
Augustus 1937 Nr. 1.

FEDERATIE VAN ANARCHISTEN IN NEDERLAND.

EEN STAP VOORUIT

Uit de verwarring, waarin wel bijzonder de anarchistiese beweging in Nederland verkeerde, heeft zich een nieuwe organisatie gekristalliseerd. Op 20 Juni '37 werd de F.A.N. opgericht met aanvankelijk 15 afdelingen over het land. De verwarring had in het bijzonder betrekking op de kwestie van het geweld in de bevrijdingsstrijd der arbeiders en op de vraag of die bevrijdingsstrijd een klassenstrijd is, ja of neen. Een aanzienlijk deel van de anarchisten houdt de klassenstrijd voor "verouderd" en heeft er zich van "bevrijd". Ze betogen steeds meer, dat de arbeidersklasse niet geroepen kan zijn, de mensheid van het kapitalisme te bevrijden, omdat naar hun mening de arbeider een steeds geringere rol in het bedrijfsleven speelt. Zij wijzen op "de nieuwe middenstand", het ambtenaren-korps, de technici en ingenieurs, die niet tot het "proletariaat" behoren en met hun opvattingen over staat en maatschappij er zeker niet toe behoren. Toch zijn deze "tussenlagen" onontbeerlijk bij de opbouw van een "vrij-socialisties" bedrijfsleven en daaruit volgt voor hen zonneklaar, dat de bevrijding der mensheid niet het werk van het proletariaat kan zijn. Daarom achten ze het verderfelik nog langer over die klassenstrijd te spreken en daarom ze zich ook niet richten naar de klassebelangen van het proletariaat, dat geen historische taak heeft.

Het is nu niet de gelegenheid op deze kwestie grondig in te gaan (we zullen dit wel spoedig doen) maar wijzen er met vreugde op, dat de F.A.N. zich van deze onvruchtbare opvatting heeft losgemaakt en er nadrukkelijk stelling tegen heeft genomen.